

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 66/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom Mgr. Richardom Karkóom, Advokátska kancelária, Sad na Studničkách 1029/32, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na obhajobu zaručeného čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní o sťažnostiach proti uzneseniu Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 8. augusta 2012 o vznesení obvinenia, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2014 telefaxom (doplnená predložením originálu 5. februára 2014) doručená sťažnosť [REDACTED]

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), a ██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade, spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva na obhajobu zaručeného čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) v konaní o sťažnostiach proti uzneseniu vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 8. augusta 2012 o vznesení obvinenia.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že vyšetrovateľ uznesením ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 8. augusta 2012 vzniesol sťažovateľom podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) obvinenie za obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona.

Proti tomuto rozhodnutiu podali sťažovatelia 20. augusta 2012 sťažnosti (podania zo 17. augusta 2012), 30. augusta 2012 obhajca sťažovateľa v 1. rade ██████████ (ďalej len „1. obhajca“) a 3. septembra 2012 spoločný obhajca oboch sťažovateľov ██████████ (ďalej len „2. obhajca“).

Sťažovatelia tvrdia, že o ich sťažnostiach zo 17. augusta 2012 (doručených 20. augusta 2012) rozhodol prokurátor špeciálnej prokuratúry uznesením č. k. VII/2 Gv 206/10-87 z 11. októbra 2012, ktorým ich ako nedôvodné zamietol, avšak podľa ich názoru o sťažnostiach podaných obhajcami rozhodnuté nebolo.

Vzhľadom na túto okolnosť podali obaja sťažovatelia samostatne podnet (z 13. novembra 2012) na preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora špeciálnej

prokuratúry podľa § 31 v spojení s § 55d ods. 1 a 55e ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ako aj návrh na zrušenie rozhodnutia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia sťažovateľom a aj následného uznesenia prokurátora špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 206/10-07 z 11. októbra 2012, a to podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku.

O týchto podaniach rozhodol iný prokurátor špeciálnej prokuratúry ako zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky, o čom boli sťažovatelia vyrozumení upovedomením č. k. VII/2 Gv 206/10-112 z 23. januára 2013, proti ktorému podali podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (podanie z 25. marca 2013) ústavnému súdu sťažnosť.

Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 296/2013-17 z 30. mája 2013 o sťažnosti sťažovateľov rozhodol tak, že ju ako neprípustnú odmietol s odôvodnením, že skutočnosť, ktorú namietali pred ústavným súdom, nenamietali v podnete podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre pred príslušným orgánom prokuratúry, a tým nespĺnili podmienky prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovatelia *„Rešpektujúc a riadiac sa názorom ústavného súdu podali... prostredníctvom obhajcov nasledovné podania:*

- 1. Žiadosť o rozhodnutie o sťažnosti obhajcu zo dňa 30. 08. 2012 – obhajca [redacted] za [redacted] zo dňa 20. 09. 2013*
- 2. Žiadosť o rozhodnutie o sťažnostiach obhajcu zo dňa 20. 09. 2012 [správne má byť „03. 09. 2012“, pozn.] – obhajca [redacted] za [redacted] a [redacted] PhD. zo dňa 20. 09. 2013.“.*

O posúdení týchto podaní prokurátorom špeciálnej prokuratúry boli sťažovatelia upovedomení listom č. k. VII/2 Gv 206/10-147 z 1. októbra 2013, v ktorom, ako to

sťažovatelia opísali, bolo uvedené, že „o sťažnostiach obvinených... podaných proti uzneseniu vyšetrovateľa pôvodne PPZ ÚBPK Bratislava sp. zn. PPZ-275/BPK-B-2010 z 08. 08. 2012 o vznesení obvinenia konštatujem, že o týchto sťažnostiach prokurátor rozhodol dňa 11. októbra 2012 pod sp. zn. VII/2 Gv 206/10 a to tak, že tieto sťažnosti podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol... Na základe uvedených skutočností preto konštatujem, že o spomínaných sťažnostiach obvinených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] bolo prokurátorom ÚŠP GP SR riadne a včas, teda 11. októbra 2012 rozhodnuté a predmetné uznesenie prevzali v októbri 2012 všetky dotknuté subjekty.“.

Pretože konštatovanie prokurátora špeciálnej prokuratúry sa podľa názoru sťažovateľov „ani netýkalo skutočného procesného problému – t. j. skutočnosti, že o sťažnostiach obhajcov podaných v zákonnej... lehote... nebolo zo strany prokuratúry rozhodnuté“, podali sťažovatelia prostredníctvom obhajcov tieto podania:

„1. RE: Vaše podania zo dňa 20. 09. 2013 – vyrozumenie + opätovná žiadosť o rozhodnutie o sťažnostiach obhajcu z 30. 08. 2012 zo dňa 10. 10. 2013...“

2. RE: Vaše podanie zo dňa 20. 09. 2013 – vyrozumenie + opätovná žiadosť o rozhodnutie o sťažnostiach obhajcu z 03. 09. 2012 + v prípade nevyhovenia tejto opakovanej žiadosti o rozhodnutie o sťažnostiach obhajcu z 03. 09. 2012 Podnet na preskúmanie postupu prokurátora podľa § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre zo dňa 10. 10. 2013...“

Na podanie 2. obhajcu sťažovateľov z 10. októbra 2013 reagoval poverený riaditeľ odboru ekonomickej kriminality špeciálnej prokuratúry listom č. k. VII/2 Gv 206/10-224 z 22. novembra 2013, v ktorom uviedol: „... opravné prostriedky obhajca obvineného podáva v mene obvineného, a teda nie je tzv. osobou so samostatnými obhajovacími právami... Za daných okolností je zrejmé, že ak prokurátor o sťažnostiach obvinených rozhodol dňa 11. 10. 2012, rozhodol o nich ako celku a nie je možné vydať eventuálne ďalšie samostatné uznesenie, ktorým by bolo samostatne rozhodované aj o sťažnostiach obhajcov... pretože... obhajca v danom prípade koná len v mene obvineného... zároveň však konštatujem, že prokurátor sa... mohol detailnejšie venovať odôvodneniu... svojho

rozhodnutia a najmä mal do... odôvodnenia výslovne zahrnúť aj argumentáciu obhajoby vo Vami spomínanom podaní obhajcu. Práve na tieto skutočnosti som prokurátora upozornil.“

Sťažovatelia teda tvrdia, že vo veci „Konajúci prokurátori... aj napriek... podaniam sledujúcim vykonanie nápravy zo strany OČTK zjavne nezákonného stavu a v rozpore s konštatovaním ÚS SR odmietli rozhodnúť o sťažnostiach obhajcov... proti Uzneseniu Úradu boja proti korupcii... ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 08. 08. 2012...“.

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu preto namietajú „zjavnú nezákonnosť postupu GP SR, pretože do dnešného dňa nebolo rozhodnuté o sťažnostiach obhajcov... proti Uzneseniu o vznesení obvinenia, pričom od ich podania uplynulo viac ako poldruha roka.“.

Tým postupom generálnej prokuratúry malo dôjsť k porušeniu ich základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru.

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [redacted]... [redacted] a [redacted] [redacted]... [redacted] na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru postupom a nerozhodnutím Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR o sťažnostiach obhajcov [redacted] a [redacted] zo dňa 30. 08. 2012 a 03. 09. 2012 voči Uzneseniu o vznesení obvinenia Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 08. 08. 2012 porušené bolo.

2. Ústavný súd SR nariaďuje Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR, aby rozhodol o sťažnostiach obhajcov [redacted] a [redacted] zo dňa 30. 08. 2012 a 03. 09. 2012 voči Uzneseniu o vznesení obvinenia Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 08. 08. 2012.

3. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť sťažovateľom náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokáta Mgr. Karkó Richarda, vedený v

... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru postupom špeciálnej prokuratúry a jej „nerozhodnutím“ o sťažnostiach ich obhajcov z 30. augusta 2012 a 3. septembra 2012 podaných proti uzneseniu vyšetrovateľa z 8. augusta 2012, ktorým im bolo vznesené obvinenie.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:.. obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa v 1. rade na obhajobu zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru postupom špeciálnej prokuratúry

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Zo spisu ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 232/2014 vyplýva, že sťažovateľ v 1. rade sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. apríla 2014 namietal porušenie toho istého základného práva ako touto aktuálnou sťažnosťou, t. j. základného práva na obhajobu zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru postupom špeciálnej prokuratúry, ku ktorému malo dôjsť „*postupom a nerozhodnutím Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR o sťažnosti obhajcov [REDACTED] zo dňa 30. 08. 2012 a 03. 09. 2012 voči Uzneseniu o vznesení obvinenia Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 08. 08. 2012*“. V oboch podaných sťažnostiach ide v podstate o totožnú argumentáciu s nepatrnými irelevantnými odchýlkami.

Ústavný súd o uvedenej sťažnosti sťažovateľa v 1. rade doručenej 24. apríla 2014 rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 232/2014-13 z 21. mája 2014 tak, že ju ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

Keďže vo veci sp. zn. I. ÚS 232/2014 ústavný súd rozhodoval nielen o podmienkach konania, ale rozhodol o veci samej (sťažnosťou bolo namietané porušenie základného práva postupom špeciálnej prokuratúry), stala sa táto (terajšia) sťažnosť vo vzťahu k sťažovateľovi v 1. rade neprípustnou podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti (vo vzťahu k sťažovateľovi v 1. rade) odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa v 2. rade na obhajobu zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru postupom špeciálnej prokuratúry

Ústavný súd vzhľadom na obsah sťažnosti a navrhovaný petit rozhodnutia, prihliadajúc na svoje uznesenie č. k. I. ÚS 232/2014-13 z 21. mája 2014, ktoré je výsledkom konania o v podstate rovnakej sťažnosti, konštatuje, že nemá dôvod meniť svoj právny názor a vo vzťahu k sťažovateľovi v 2. rade rozhodnúť inak.

Je zreteľné, že sťažovatelia, teda aj sťažovateľ v 2. rade, vidia porušenie svojho práva na obhajobu v tom, že v uznesení z 11. novembra 2012 v rámci jeho výroku a odôvodnenia špeciálna prokuratúra konkrétne neuviedla, že rozhoduje aj o sťažnostiach podaných prostredníctvom obhajcov z 30. augusta 2012 (táto sa týkala sťažovateľa v 1. rade) a 3. septembra 2012 (týkala sa oboch sťažovateľov). Z obsahu uvedených sťažností podaných prostredníctvom obhajcov (prílohy sťažnosti) je však podľa názoru ústavného súdu zrejmé, že sú doplnením, resp. ďalším rozvinutím argumentov už uvedených v sťažnostiach zo 17. augusta 2012 podaných prostredníctvom ich 2. obhajcu ([REDACTED]), ktoré boli v predmetnom uznesení z 11. novembra 2012 špecifikované ako sťažnosti sťažovateľov, t. j. aj sťažovateľa v 2. rade.

Sťažovateľ v 2. rade v sťažnosti namieta, že o sťažnostiach obhajcov z 30. augusta 2012 (táto sa ho netýka) a 3. septembra 2012 nebolo vôbec rozhodnuté, pretože nie sú v rámci uznesenia z 11. novembra 2012 spomenuté, resp. identifikované.

Ak by aj ústavný súd považoval skutočnosť, že predmetná sťažnosť z 3. septembra 2012 týkajúca sa sťažovateľa v 2. rade nebola v rámci uznesenia z 11. novembra 2012

identifikovaná, za nedostatok tohto rozhodnutia je v danom prípade rozhodujúcim, že uvedený nedostatok by bolo možné považovať len za formálne pochybenie, ktoré z pohľadu materiálnej ochrany práv sťažovateľa v 2. rade nemohlo mať na jeho právo na obhajobu taký vplyv, ktorý by mohol dosiahnuť ústavne relevantnú intenzitu porušenia tohto práva, pretože sťažovateľ v 2. rade súčasne nenamietal nevysporiadanie sa orgánu rozhodujúceho v predmetnej veci s argumentáciou predloženou v týchto sťažnostiach, ktorá by z hľadiska jej obsahu bola podstatnou pre rozhodnutie v predmetnej veci.

Vo vzťahu k argumentácii, v rámci ktorej sa sťažovateľ v 2. rade odvolával na uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 296/2013-17 z 30. mája 2013, ústavný súd znovu v intenciách už uvedeného predošlého rozhodnutia č. k. I. ÚS 232/2014-13 z 21. mája 2014 zdôrazňuje, že z jeho obsahu si sťažovatelia (aj sťažovateľ v 2. rade) zjavne vyvodili nesprávne závery, podľa ktorých ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie z 11. novembra 2012 a potvrdil, že úrad špeciálnej prokuratúry v ňom nerozhodol o sťažnostiach z 30. augusta 2012 a 3. septembra 2012, a odkázal oboch sťažovateľov, aby proti nemu využili právnym poriadkom im poskytnuté účinné prostriedky nápravy. Z uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 296/2013-17 z 30. mája 2013 vyplýva, že sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá pri jej predbežnom prerokovaní pre jej neprípustnosť, čo znamená, že v uvedenom konaní k preskúmaniu uznesenia z 11. novembra 2012 ústavným súdom vôbec nedošlo s ohľadom na princíp subsidiarity, podľa ktorého existencia účinného prostriedku nápravy, ktorý majú sťažovatelia k dispozícii, bráni tomu, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie preskúmal v rámci konania o sťažnosti pre porušenie ich základných práv alebo slobôd.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť aj v časti týkajúcej sa sťažovateľa v 2. rade po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť sťažovateľov smeruje proti postupu špeciálnej prokuratúry vo fáze prípravného trestného konania, keď

o odôvodnenosti, a teda zákonnosti a ústavnosti trestného stíhania sťažovateľov meritórne zatiaľ príslušný všeobecný súd nerozhodoval.

Podľa § 243 ods. 1 Trestného poriadku obžalobu podanú na súde pre zločin s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou osem rokov preskúma predseda senátu a podľa jej obsahu a obsahu spisu posúdi, či ju treba predbežne prejednať na zasadnutí senátu alebo či o nej môže nariadiť hlavné pojednávanie.

Podľa § 244 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku pri predbežnom prejednaní obžaloby súd obžalobu odmietne a vráti vec prokurátorovi, ak zistí závažné procesné chyby, najmä že boli porušené ustanovenia zabezpečujúce práva obhajoby.

Podľa § 306 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie.

Podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Z uvedeného vyplýva, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľom ako obvineným, prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania právne účinným spôsobom namietat porušenie ich základného práva na obhajobu garantovaného

ústavou a dohovorom, ak budú presvedčení, že tvrdeným postupom špeciálnej prokuratúry došlo k jeho porušeniu. Tak súd prvého stupňa, ktorý by bol oprávnený konať a rozhodovať v trestnej veci sťažovateľov po skončení prípravného konania, ako aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci, ale napokon aj dovolací súd sú súdmi s plnou jurisdikciou, v právomoci ktorých je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností posudzovaného prípadu vrátane oprávnenia preskúmať zákonnosť a ústavnosť postupu orgánov prípravného konania v trestnej veci sťažovateľov v tomto štádiu trestného stíhania predchádzajúcemu podaniu obžaloby (obdobne napr. III. ÚS 75/05 alebo III. ÚS 109/05).

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd poukazuje tiež na svoju konštantnú judikatúru, v rámci ktorej v prípadoch, pri ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv alebo slobôd v trestnom konaní, opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde prostredníctvom sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietiť také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 166/2010, m. m. tiež II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

Vzhľadom na uvedené s prihliadnutím na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy in fine (... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) by bolo možné sťažnosť sťažovateľov odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, prípadne v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú z dôvodu, že pred podaním sťažnosti ústavnému súde neboli navyčerpané všetky právne prostriedky, ktoré zákon na ochranu základných práv a slobôd poskytuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2015